

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet

Nummer 9

1. Maj 1917

66. Aargang

Tale af Ældste James E. Talmage,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 8. Oktober 1916.

Jeg veed, at mine Føleller har været i Overensstemmelse med den Mand, som har besjælet den store Forsamling, der har været tilstede ved de forskjellige Møder i denne Konference, og som med mig har glædet sig ved de belærende og opmuntrende Ord, som vi har lyttet til. De, som har været her, har modtaget rig aandelig Føde. De har hørt Evangeliets Sandheder blive forklaret paa en tydelig og bestemt Maade. Herrens Tjenere, som præsidere over Eder, har henledet Eders Opmærksomhed paa Ting, som det er nødvendigt for Eder for nærværende at overveje. De har ikke nøjedes med at rose Eder, men har tillige talt Advarsels Ord, og deres Vidnesbyrd, Formaninger og Belæring har været givet i Overensstemmelse med Tidens Krav.

Idet de Hellige samles ved denne Lejlighed og ved andre Lejligheder, naar der afholdes Konference, saa ser jeg deri en Opfyldelse af profetiske Forudsigelser og ser deri den evige Guds vise Handlemaade, og Udførelsen af hans Planer, og jeg ser deri en Opfyldelse af saa vel de Ord, som Fortidens Profeter talte, som af de Ord, de levende Profeter, der virker iblandt Folket, paa deres hellige Embedes Begne udtaler. I denne Henseende føler jeg, at de Sidste-Dages Hellige ikke kan være for omhyggelige og agtpaaagivende nok, saa de ikke skal blive ledte til at betvivle, at Herrens Ord skal blive opfyldte paa rette Maade og bogstavelig, som de er blevne bekjendte for os. Der er Mænd i Verden, som har sat sig selv op imod Israels Gud, Mænd, som ligefrem har vovet at strides med Herren, og som har troet sig visere end Gud; de har bortfortolket de hellige Skrifter og erklæret for Menneffene, at

de ikke behøver at rette sig efter Skriftens Ordlyd, i bogstavelig Betydning. Tag Eder i Vare for saadanne Falsklærere, Sidste-Dages Hellige! Hvis vi uroffelig holder fast ved Guds aabenbarede Ord og de Belærelser, vi modtager efterhaanden fra dem, som vi har lovet overfor Herren at opholde som hans Repræsentanter i vor Midte, skulde der da være en forskjellig Opfattelse af et Spørgsmaal, og lærde Mænds Meninger ikke skulde være i Overensstemmelse med Aabenbaringens Ord, saa siger jeg, som Apostelen Paulus sagde fordem i sit Brev til Romerne: „Gud maa være sanddru, om end hvert Menneske er en Vøgner.“ (Rom. 3 : 4.) Mænd har gjort sig selv til Vøgnere overfor Gud, idet de har dristet sig til at betvile, ja endog benægte hans Ord.

Behøver Du eller ønsker Du at faa dette nærmere belyst og forklaret? Evangeliets Gjengivelse giver Forklaringen herpaa. Kristi egne Ord, Apostelens Ord, de Apostle, som fulgte ham paa hans jordiske Mission, og Ordene, som Profeterne udtalte, der levede forud for hans Komme, gif ud paa, at i de sidste Dage skulde Evangeliet blive gjengivet af den Grund, at det sande Evangelium og dets Gaver ikke skulde være fundet paa Jorden. Men Engelen, som Apostelen Johannes saa komme gennem Himlens Midte i de sidste Dage, er kommen og bragte det evige Evangelium til Jordens Indbyggere. Gud er sanddru, om end Menneskene kommer til at staa som Vøgnere ved det sikre profetiske Ords Opfyldelse. Fremdeles, efter Evangeliets Gjengivelse, da Profeten erklærede, at Folket, som havde annammet det gjengivne Evangelium, og som kun var en Haandsfuld Folk i Sammenligning med dem, som tilhørte de mange forskjellige saakaldte kristne Kirker i Verden, at dette Folk vilde rejse mod Westen og opvokse til et stort og mægtigt Folk blandt Klippebjergene — da Joseph Smith erklærede dette, blev Muligheden deraf benægtet af de, der var betragtede som vise og store Ledere i Nationen. Disse Mænd sagde, at det var en given Ting, at intet Folk kunde gjøre den Fremgang, at de kunde blive til et mægtigt Folk, uden at der var bedre Forudsætninger tilstede derfor, end vort Folk havde. Det blev erklæret af Statsmænd, at den store Landstrækning, paa hvilken vi befinder os, var et værdiløst Areal, paa hvilket Menneskene ikke i en større Mængde kunde forstaafe sig Jøde. En af de største Opdagelsesrejsende og Pionerer i hin Tidsperiode erklærede, at der ikke kunde vokse en Stjæppe Korn i Saltvandsdalen. Dog kom vort Folk her til; Præsident Brigham Young pegede ned mod Dalen fra Wasatch Bjergene og erklærede, at her var Landet, hvor de Hellige skulde samles. Gud havde igjen talt, og igjen var de „vise“ kommet til at staa til Skamme; thi Gud er sanddru, „om end hvert Menneske er en Vøgner.“

Ønsker I, at jeg skal fremføre andre Tilfælde. Videnskabsmænd og Psykologer, som studerer det menneskelige Sind, har paataget sig at analysere „Mormonismen“ i sine Enkeltheder, og de har erklæret, at den hviler paa Vildfarelse; at den er vokset ud fra Udspreddelsen af bedrageriske Lærdomme; at den udspringer fra Overtro og blind Fanatisme; og at Joseph Smith, som vi siger var en Profet i disse sidste Dage, gennem hvem Evangeliet var gjengivet og Kirken gjenoprettet,

at han var en epileptisk sygelig Mand, der havde sine Syner, naar han havde sine Sygdomsansald; og konsekvent, i Henhold til „Arvelighedens Lov“, som de nøje definerer, paastod de, at de af Joseph Smith fremsatte Lærdomme ikke vilde blive troet længere end højt til den tredje Generation, i Henhold til denne „Arveligheds-Lov“. Menneskene i Verden tog denne Forklaring for god og rigtig og trøstede sig ved denne Forsikring; thi den blev fremført af Mænd, som Folket betragtede som lærde Mænd, de kunde have Tillid til. Men hvad ser vi? Her under Tabernaklets Hvælvning ser vi i Dag Hundreder af den fjerde og mange af den femte Generation. Ja, lad Gud være sanddru, „om end hvert Menneske er en Løgner!“

Kun nogle faa Maaneder før den frygtelige Verdenskrig udbrød, som ved flere Lejligheder har været omtalt under Konferencemøderne, stod der her paa denne Forhøjning en af Nationens lærde og store Mænd, som fremsatte Resultaterne af sit Studium og sine Underjøgelse vedrørende visse Spørgsmaal, og denne Herre erklærede, at han var kommet til det Resultat, at Nationernes Stilling og Forholdene blandt Folkene var i vor Tid af en sliq Natur, at en stor international Krig ikke vilde kunne finde Sted. Der vilde muligvis, sagde han, finde smaa Op-
rejninger Sted af den Slags, som da allerede gif for sig i Mexiko; men en Krig mellem de store Nationer kunde der ikke komme, forsikrede han, og han gjentog Erklæringen med jærlig Estertryk. Han sagde, at Verdens finansielle Affærer bandt Nationerne sammen i et stærkt gjensidigt Venfælsbaand, og skulde Kejsere, Tzarer eller Konger ønske Krig, vilde Bankerne sætte sig derimod og forhindre det, formenter han. Jeg talte med denne Herre her efter Talens Slutning og vekslede omtrent følgende Ord med ham. Jeg sagde: „Jeg vilde ønske, jeg kunde tro Dem, Professor.“ Han sagde: „Gjør De ikke det?“ Jeg sagde: „Det gjør jeg ikke.“ Han sagde: „Hvad er fejl ved mine Slutninger?“ Jeg sagde: „De kan være logisk dragne, men Forudsætningerne er forkerte. De har undladt at regne med visse vigtige Kjendsgjæringer. De har sat til Side og ignoreret visse Forudsigelser af Profeterne; og med Hensyn til et Spørgsmaal som det foreliggende, vil jeg antage Profeternes Ord i Stedet for de lærdes Tankeslutninger, om end de, som fremsætter disse Anskuelse er saa lærde som De selv.“ Jeg kunde ikke diskutere Sagen nærmere, men saa meget sagde jeg. Kun nogle Maaneder efter den Tid var flere af Verdens mægtige Nationer i Krig med hinanden, og Krigen er bleven frygteligere og frygteligere, efterhaanden som Tiden skred frem. Derfor, som jeg læste Profetens Joseph Smiths Ord, at Krig skulde blive udgydt over alle Nationer, og at i den Tid og Evangelie-Husholdning, i hvilken vi lever, dette Zions Land, i hvilket vi bor, skulde blive det eneste Land, som Menneskene kunde fly til og finde Frelse, da sagde jeg til mig selv: ja, vi maa erkjende, at Gud taler Sandheden, om end al Verdens lærde Folks Ord derved maa forkastes.

Med saadanne Kjendsgjæringer til Overvejelse kan vi da betvivle, at Herrens Ord vedrørende Fremtiden vil blive opfyldte? Jeg foreskifter mig, at Herren ler ad slige menneskelige Betragtningssmaader som jeg har

hentydet til; thi forstaa, at Himlens Gud ler ad Menneskenes Selvflokkab! Vi læser, med Hensyn til ligefrem ugudelige, at „han, som sidder i Himlene, skal le; Herren skal foragte dem.“ Vi læser i Psalmistens Ord, at, som Herren betragter den ugudelige og ser ham at gjøre tilshyneladende Fremgang og „udbrede sig selv som et grønt Træ ved Vandet“, skal han le ad ham, thi hans „Dag“ er snart til Ende. Naar jeg ser, hvor ofte menneskelige Opfattelser og Teorier har været sejlagtige og ikke ramt Sandheden, ja endogsaa direkte har staaet i Modstrid til Sandheden, saa er jeg taknemlig i mit Hjerte for, at vi har en stærk „Ærnstang“, til hvilken vi kan klynge os, som Profeten Jehi sagde; at vi, med andre Ord, kan vide Sandheden med den Visshed, som vi kun kan kjende aabenbaret Sandhed. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige anerkjender al Sandhed, men isjælnes omhyggelig mellem Kjendsgjæringer og hvad der kun er Fantasi eller Formening; den isjælnes mellem absolut Sandhed og Teori, mellem Forudsætninger og Tankeslutninger, osv., og er villig til at lade visse Spørgsmaal uavgjorte, indtil Herren i sin Visdom finder det betimeligt at forklare os disse.

Som et Resultat af forenede Anstrengelser af lærde Mænd læres der, at Menneskene udspringer fra Dyrene, som de har udviklet sig fra, at de kun er en udviklet Dyreform; og dog læser vi i Skriften, at Gud skabte Mennesket i sit eget Billede og Lignelse. Iagen siger jeg, at jeg klynger mig til Guds Ord og holder fast ved Guds Ord, hvormeget Herrens Ord end er i Uoverensstemmelse med menneskelige Teorier. Denne Tilbøjelighed til at tilfidesætte Guds Ords ligefremme Betydning og bortforklare Profeternes bestemte Ord, Aabenbaringens bestemte Ord, gjør sig gjældende endogsaa blandt vort eget Folk. Der er dem, som tillader sig at bortfortolke protetiske Udtalelser. Vi læser, at i de sidste Dage skulde Jøderne førend Kristi Tilbagekomst til Jorden samles til Jerusalem og Vandet deromkring, og at et andet Tegn, som skulde gaa forud for Kristi Tilkommelse skulde blive Indsamlingen af Folket, som har været spredt blandt Nationerne, og atter et andet Tegn skulde være Tilstedekomsten af de tabte ti Stammers Folk fra deres Skjulested, eller Opholdssted, som er kjendt af Gud, men ukjendt af Mennesker. Ikke desto mindre har jeg modt Uldster i Kirken, som har fremholdt den Formening, at Forudsigelserne i Henseende til de tabte Stammer maa forklares paa den billedlige Maade, at Indsamlingen af disse Stammer allerede er vel fremskredet, og at der ikke er noget hogstaveligt Skjulested, hvortil Gud har ledt dem, og fra hvilket de skal komme frem, ledt af deres Profeter, for her at modtage deres Betsignelser gennem de samlede Efraimiters Hænder, de af Efraims Stamme, som tidligere har været adspredt blandt Nationerne.

Ja, Gud er sanddru, og vi skal ikke betvivle hans Ord, om end de er i absolut Modstrid med menneskelige Teorier. Stammerne skal komme; de er ikke tabte for Herren; de skal komme frem, som der har været forudsagt; og jeg siger til Eder, at der er dem, som nu lever — ja, som er tilstede her — som skal leve, til de faar Lejlighed til at læse de tabte Israels Stammers historiske Beretninger, der skal blive

forennet med Jødernes Optegnelser, den hellige Bibel, og med Nefiternes Optegnelser, eller Mormons Bog, saa som Herren har forudsagt; og disse Optegnelser, som de for Menneskene tabte Stammer, der skal blive fundne igjen, skal bringe, skal berette om den opstandne Frelser, Kristi, Besøg til dem, efter at han havde tilkjendegivet sig selv for Nefiterne paa dette Fastland. Thi, som det ikke har været tilladt, at „en Tøddel eller Bogstav af Loven“ har forgaaet, saa sikkert skal ikke en Tøddel eller Bogstav af Evangeliet blive nopslydt.

Jeg har hørt det blive sagt, at Forudsigelserne vedrørende Kristi Tilkommelse skal forstås paa en billedlig Maade, at nemlig han skal dvæle i Menneskenes Hjerter, og at dette er hans anden Tilkommelse. Men sandelig, Kristus skal komme personlig og skal blive set af de retfærdige og skal staa paa Jorden og regjere som den retmæssige Konge og Herre, og skal regjere Verden efter sine Love. At vi stedse maa være i Harmoni med Herrens Ord, som det har været erklæret, og fremdeles skal blive erklæret af hans Tjenere, Profeterne, jeg beder derom i Messiasens Navn. Amen.

Livets Vej.

(Efter en Artikel af Redaktør J. M. Sjødahl i »Millennial Star«.)

I sit Brev til de Hellige i Filippi fremsætter Apostelen Paulus for dem, hvilket Eksempel Kristus har vist os alle, og at han, skjønt han var Guds elskede Søn, i hvem han havde Velbehag, før han udførte sin store Forløsergjerning her paa Jorden, dog netop derved, formidlet Udsørelsen af denne Forløsergjerning, erholdt og sikrede sig sin evige Ophøjelse. Apostelen Paulus skriver til Filippinerne:

„Det samme Sindelag være i Eder, som ogsaa var i Kristus Jesus, han, som, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig, men forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa og blev Mennesker lig; og da han i Fremtræden fandtes som et Menneske, fornedrede han sig selv, saa han blev lydlig indtil Døden, ja Korsdøden. Derfor har ogsaa Gud højt ophøjet ham og skænket ham det Navn, som er over alle Navne, for at i Jesu Navn hvert Knæ skal bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders Ære.“ (Filipp. 2 : 5—11.)

Lad os i dette Skrifsted mærke os dette Punkt: Før Kristus blev sødt paa Jorden, var han i „Guds Skikkelse“; men han var ikke desto mindre villig til at blive Mennesker i Skjødet lig, og paa-tage sig „en Tjeners Skikkelse“; og ikke alene dette, men som Menneske blev han „lydig indtil Døden, ja Korsdøden“, den mest pinsulde og forsmædelige Død, som kan tænkes. Dette, siger Apostelen, er det Sind, eller Sindelag, som skulde være fremherskende i Kristi Efterfølgeres Liv. Og vi er opmuntrede og formanede til ligesom Jesus Kristus at udvise stor Ydmyghed og underkaste os Guds Villie, saa vi kan erholde evigt Liv og Ophøjelse i Guds Rige; thi Døden gjør ikke en Ende paa Menneskets Tilværelse. Kristus døde paa Korset; men han var ikke

overvunden af Dødens Magt. Til det modsatte, netop gjennem sin Død vandt han Sejren, og „derfor har ogsaa Gud højt ophøjet ham og stænket ham det Navn, som er over alle Navne“.

Nogle af Udtrykkene i det citerede Skriftsted vil det være vel nærmere at overveje for at komme til en klar Forstaaelse af samme.

Apostelen siger, at Kristus før hans Komme til Jorden var „i Guds Skikkelse“. I Frelserens Forudtilværelse, eller i „Begyndelsen“, som Apostelen Johannes udtrykker sig, var vor Frelser hos sin Fader i hans „Skikkelse“. Dette Ord, siger Skriftforklarere, betegner saa vel Frelserens ydre som indre Væsen. Han var i Besiddelse af alle guddommelige Egenheder. Han var i sin Forudtilværelse ikke alene i Besiddelse af Guddomskraft, men hans ydre „Skikkelse“ var lig Faderens. Om der er nogen Tvivl om, hvad Ordet „Skikkelse“ i den citerede Forbindelse betyder, saa sjærmes snart denne Tvivl, idet Apostelen benytter det samme Udtryk, naar han omtaler, at Kristus, som var i Guds „Skikkelse“, kom her til Jorden for at betjene Menneskene. Der kan ikke være nogen Tvivl om, hvad Udtrykket mener. „Kristi Skikkelse“ her paa Jorden var i Overensstemmelse med hans guddommelige „Skikkelse“, før han blev født her paa denne Jord.

Vi Sidste-Dages Hellige bliver ofte ringeagtede, fordi vi tror, at Gud, den evige Fader, er i menneskelig Form, eller med andre Ord, at det menneskelige Legeme i bogstavelig Forstand er skabt i hans Lighed og Billede; men denne Være er Skriftens ligefremme, tydelige Være; og det er et Under, at de, som læser Bibelen, ikke kan indse dette. Om Frelseren, før han kom til Jorden, eksisterede i Faderens „Skikkelse“, som Apostelen udtrykker sig, og Mennesket, som Skriften ogsaa lærer, er skabt i Guds „Billede“, saa kan det forstaaes, at Faderen har samme Legemsform som Kristus, om hvem det hedder, at han efter sin Himmelfart satte sig ved Faderens højre Haand.

Vi læser i Skriftstedet, at, sjønt Kristus var i Guds „Skikkelse“, holdt han det ikke „for et Rov“ at være Gud lig. Kristus betragtede ikke i sin Forudtilværelse sin Stilling før herlig til midlertidig at opgive den for at tilvejebringe Menneskeslægten's Forløsning og gjøre det muligt for Menneskene at arve Guds Riges Herlighed med ham.

Apostelen fremsætter, at Kristus var „Gud lig“. I Guds celestiale Rige gjælder Ligheds-Loven. Dette er en af de herlige Aabenbaringer, som er givet til os gennem Profeten Joseph Smith. Aabenbaringen siger, idet der tales om dem, der arver en celestial Herlighed: „Og han gjør dem lige i Myndighed, i Magt og Herredømme.“ (Pagt. B. 76 : 95.) Den saakaldte „forenede Orden“ var i tidligere Dage paabegyndt, for at de Hellige skulde blive bekyndte med det celestiale Lighedsprincip, thi Herren siger: „Thi dersom I ikke ere lige i jordiske Ting, kunne I ikke være lige i at erholde himmelske Ting.“ (Pagt. B. 78 : 6.) Vor Jord er som en Uddannelsesskole, i hvilken Guds Børn maa begynde at lære de første Principer af de Love, som gjør sig gjældende i Guds celestiale Rige.

Men, sjønt Kristus var „Gud lig“, forringede han sig selv, idet

han „tog en Tjeners Stiffelse paa“. Han gav frivillig Afkald paa den Herlighed, Myndighed og Magt, som han var i Besiddelse af i sin celestiale Eksistens, og han nedsteg til vor jordiske Sphære, en Stilling, i hvilken han blev ligesaa afhængig af sin himmelske Fader, som vi er. Han blev født som et hjælpeløst Barn lig andre Mennesker og voksede gradvis op til Mand, idet han „blev styrket i Manden“ og „forfremmedes i Visdom og Alder og Yndest hos Gud og Mennesker“. (Luk. 2 : 52.) Formedelt Bøn til Gud modtog han Lys og Kundskab fra ham og Styrke til at bære sine Lidelser og sejre over Guds og Menneskers Fjende. Formedelt Udøvelse af Tro modtog han fra Gud de Gaver, som satte ham i Stand til at udføre sin Frelses-Mission. Vi læser:

„Derfor maatte han blive sine Brødre lig i alle Ting, for at han kunde blive en barmhjertig og trofast Ypperstepræst overfor Gud til at føre Folkets Synder.“ (Heb. 2 : 17.)

Vi læser fremdeles følgende Ord:

„Thi vi have ikke en Ypperstepræst, som ej kan have Medlidenhed med vore Strøbeligheder, men en saadan, som var fristet i alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd.“ (Heb. 4 : 15.)

Vor Herre og Frelser nedsteg frivillig fra Guds Nærværelse, hvorrene Bøfener udraabte hans Pris i den skønne Sang: „Hellig, hellig, er den Herre Zebaoth; al Jorden er fuld af hans Ære.“ (Ezajas 6 : 3.) At dette Skriftsted vedrørte Jesu Kristus, fremgaar af Apostelen Johanne's Udtalelser. (Se Joh. 12 : 41.) Kristus kom til denne Jord, hvor han mødte Had, Fjendskab, Misforstaaelse og sluttelig blev dømt til at lide en forsmædelig Død paa Korset. Hans Lidelser var saa store, at han udbød: „Min Gud, min Gud, hvi har Du forladt mig?“ Hans hele Liv fra det Øjeblik af, han blev sig sin jordiske Mission bevidst, var et Liv i Lidelse. Idealerne, han prædikede, forekom Menneskene saa mærkelige, at han ofte maatte staa alene. Endog hans Disciple, som elskede ham, forstod ham ofte ikke. Hvem var der, som forstod Bjergprædikenen? Hvem er der, endog i Dag, som forstaar den blandt Menneskene i Almindelighed? Tølstoy forsøgte paa sin sammenlignelsesvis svage Maade at forkynde for Menneskene de Lærdomme og Levere-gler, som Kristus fremsatte i Bjergprædikenen, og han blev kaldt en Taabe, som med Nød og Næppe undgik en Martyrs Død. Og hvilken Pine er det ikke at staa alene i Verden! Men at staa „ene“ i Verden maatte vor Frelser ved saa mange Lejligheder, og hans sande Efterfølgere har ved mange Lejligheder maattet staa ene i Verden.

Men Kristi Komme i Kjød, for at Menneskene kunde blive frelst ved ham, er kun een Side af Billedet. Den anden Side viser hans Ophøjelse hos Faderen i endnu større Herlighed, end han var i Besiddelse af, for han blev født her paa Jorden og udførte den Frelses-Mission, han havde paataget sig at udføre. Vi læser, at Gud paa Grund af hans lydige Udførelse af sin Lidelsesmission ophøjede ham; at Sønnen satte sig ved Faderens højre Haand, og at ethvert Knæ skal bøje sig for ham, „deres i Himlen og paa Jorden og under Jorden, og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Fa-

ders Verre". Kristi Herredømme vil ndstrække sig til alle, og alle skal sluttelig tjene ham og ære ham som Verdens Forløser og som „Konger- nes Konge og Herrenes Herre". Hans Opstandelse var det første Skridt henimod hans Ophøjelse som den, der blev „given al Magt i Him- len og paa Jorden". Hvor salige burde vi ikke føle, at vi nyder det Privilegium at bede til vor himmelske Fader i hans, vor Forløser's Navn, vidende, at vi blive bønhørte!

Det er givet os at følge Kristi Eksempel. Vi skulde ligesom ham være villige til at gjøre hvilke som helst Opjærelser, Herren vil kræve af os. Vi skulde være villige til at opgive alt, som vi eser, og gode sociale Stillinger for til Guds Forherligelse at tjene vore Medmennesker. Vi maa følge Kristus i Livet, om vi ønsker at drage os hans Forsonings- døb til Gode. Apostelen Paulus siger: „Om nogen ikke har Kristi Aand, saa hører han ham ikke til." (Rom. 8. : 9.) Om vi tjener Gud i Ydmyghed, vil han velsigne os i Jesu Kristi Navn; thi „de ydmyge giver han Naade". Lad os drage os Pauli Ord til Hjerte, naar han siger: „Derfor ydmyge Eder under Guds vældige Haand, for at han i sin Tid maa ophøje Eder." (1. Peter 1. : 6.) Det er ikke muligt for os at forblive tro Sidste-Dages Hellige, undtagen vi ndfører vore Plig- ter i Hjertets Ydmyghed. Kristus bør være vort Eksempel i alle Ting, og vi maa bestræbe os for at være ydmyge og jagtmodige af Hjertet, som han var. Apostelen Paulus formanede de Hellige fordem til at be- stræbe sig for i alle Ting at efterligne vor Frelser, idet han sagde: „Det samme Sindelag være i Eder, som ogsaa var i Kristus Jesus." (Filipp. 2. : 5.)

Om vi følger i Frelserens Fodspor, da vil vi komme til at forstå og erkjende, at Livets Vej fører gennem Getsemana Have og forbi Korsets Træ, og at vore Dine maa se op til ham, som hengav sit Liv for vore Synder's Skyld, og at det er nødvendigt, at vi ikke alene bestuer den lidende Frelser, men at det er krævet af os, at vi lider med ham — at vi i Tanken lider med ham, og at vi er villig til at lide enhver Pine, som det vil blive krævet af os at lide, om det end skulde være Martyrdøden. Dette dybe evangeliske Princip, som vi ikke i denne Artikel har nøjere Sejlighed til at udvikle, fremsætter Apostlene i føl- gende Skriftord, som enhver Medlem af Kirken bør nøje overveje for sig selv:

„Men naar vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide med ham for ogsaa at herliggøres med ham." (Rom. 8. : 17.)

„Vi maa igiennem mange Trængsler indgaa i Guds Rige." (Ap. Gj. 14. : 22.)

„Derjom vi holde ud, skulle vi ogsaa være Konger med ham." (2. Tim., 2. : 11, 12.)

„J elskelig! forundrer Eder ikke over den Tidprøve, som J gennemgaa, Eder til en Forsøgelse, som om der hændes Eder noget underligt; men som J ere delagtige i Kristi Lidelser, saa glæder Eder, at J og ved hans Herligheds Na- benbarelse skulle glæde og fryde Eder. Derjom J forhaanes for Kristi Navn's Skyld, ere J salige, thi Herligheden og Guds Aand hviler paa Eder." (1. Peter, 4. : 12.—14.)

Hungersnød.

Iblaudt de Tegn, som Frelseren nævner, der skal gaa forud for hans andet Komme, siger han: „Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige imod Rige; og der skal være Hunger og Pestilens og Jordstjælv her og der.“ (Math. 24, 7.) Alle disse Forudsigelser gaar i Opfyldelse paa en saa bogstavelig Maade for vore Øjne, at det maaste vil være unødvendigt at henlede Læserens Opmærksomhed paa samme. Da denne frygtelige Hjende, Hungersnøden, imidlertid synes at nærme sig med hurtige Skridt til enhver Mands Dør i den ganste Verden, vil vi ikke undlade at henvise til, hvorledes andre Menneſter, der stadigt følger Tidernes Begivenheder, betragter den grusomme Fare, der hænger over Nationerne. „Politiken“, der er et af Hovedstadens ledende Blade, nævner i en Redaktions-Artikel, der har til Overskrift: „Forestaaende Verdenshungersnød“, flere Kjendsgjerninger, som Befolkningen bør mærke sig: Vi giver følgende Uddrag af Artiklen:

„Vi har for længst gjort opmærksom paa, at hvor ajsjendrede og isolerede Centralmagterne end er, saa er dog alle andre Lande i Europa ligejom knyttet til dem med uhyulige økonomiske Bænker. I den sorgelige Udvikling hen imod Mangel, Sult, Nød, gaar Centralmagterne i Spidien, har, om man vil, et Forsvring, der paa den anden Side har bevirket, at de har truffet deres Mod-Foranstaltninger tidligt af alle, men de andre Magter følger alle efter paa samme Vej, og efterhaanden lader det til, at hele den civiliserede Verden inddrages i det samme Net.

Uheld paa Uheld er stødt til. Høsten 1916 var knap, ikke blot i Danmark, men i hele Verden. Og Udſigterne for Verdenshøsten 1917 er ikke gode, bl. a. jom Følge af den strenge Vinter. . . .

Det tør sikkert forudſees, at nu, da Amerika er gaaet ud i Krigen, vil vi — trods dets Rigdomme — se de samme økonomiske Problemer opſtaa der jom i alle de andre krigsførende Lande.

Samtidig er der kommet foruroligende Efterretninger fra Sydamerika. Argentina har udstedt et Udforsjelsforbud for Korn, joreløbig vel kun for i No og Wag at joretage en Optælling, men Muligheden er der altjaa for, at ogsaa Ugangen til dette Korukammer, der tidligere var saa rigt, skal blive stoppet. Enhver Stat ajgrænjer sig, holder paa, hvad den har.

Hvad har da Europa at holde tilbage paa, hvis det ſtulde gaa ind i en fjerde Krigsvinter efter en Høst, der sikkert for alle de Krigsførendes Vedkommende vil blive den ringeſte af alle under Krigen jom Følge af de tre Faktorets Samvirken: Manglen paa Arbejdskraft, Manglen paa Trædnyr, Manglen paa Godning? Europa maa da regne paa Indien og Abſtralien. Disse to store, udſtrakte Lande kunde maaste jette deres Ektport betydelig i Vejret. Men da møder vi et andet Spørgsmaal: Tonnagen. Rejjen fra Abſtralien til Europa er over dobbelt saa lang jom Rejjen fra Amerika. Den fordoblede Afſtand lægger i dobbelt saa langt Tid Belflag paa Skibene, fordobler altjaa i Virkeligheden Tonnage-Nøden, jantidig med at U-Baadstrigen, hvis den fortjættes, paa ſin Side stadig formindſter Antallet af Skibe. Under jaadanne Omſtændigheder er det ikke til at je, hvorledes det ſkulde kunne undgaaſ, at hele Europa og store Strækninger af den øvrige Verden kommer til at julte.

Det er Sultens Skrammebillede, der nu er dukket op jom Krigens mundgaaelige Folgejvend, ikke blot for Centralmagterne, men for de Allierede og for de Neutrale. Vi behøver ikke at minde om Begivenheder, der foregaar ikke langt fra vore Grænjer. Fra alle Kanter af Europa meldeſ allerede nu om Uroligheder, der er fremkaldt af Ernæringsvanſteligheder. Standjer ikke denne Krig jnart, vil det ulykkelige Europa opleve en Hungersnød af en Udſtrækning, der er uden Sideſtykke i Verdenſhistorien.

Ovenstaaende er et jørgeligt Billede af den virkelige Situation, der stirrer os alle i Anfigtet. Allerede høres Raabet om mere „Brød“ fra Tusinders Læber i vor Nabostat paa den anden Side Sundet, hvor der demonstreres i mange Byer i Anledning af Madspørgsmaalet. Som Eksempel nævnes: „I Malmø, hvor man mangler 6000 Tillægsbrødfort, uddeles fra i Dag 6000 Blodbuddingskort, som hver giver Ret til 500 Gr. Blodbudding om Ugen.“

Som enhver, der skjender Bibelens Ord, veed, blev saavel ifølge den gamle som den nye Pagt Blodspisning forbudt paa det strengeste, hvorom man kan forvise sig ved at læse 3. Mosebog, 17. Kap., 10—14. V., og Ap. Gj., 15. Kap., 28. og 29. Vers.

De vanskelige Tider, som de hellige Guds Mænd i tidligere Dage saa vel som i de sidste Dage har talt og profeteret om, er i Sandhed her; men kun saa iblandt Menneskene har troet, at en saadan Tilstand kunde komme, da man jo var af den Formening, at alle Nationer var ført saa nær til hinanden, saa vel ved Dampens som Elektricitetens Kraft, at man hurtig kunde række en eller anden Nation Hjælp i Tilfælde af, at en Hungerensnød skulde indtræde. Dette Argument synes imidlertid at træde i Baggrunden, da enhver Nation nu nødes til at lukke sine Døre for at sørge for sin egen Husholdning. Det ser tilvisse mørkt ud for alle, og i Særdeleshed for saadanne, som kun sætter sit Haab og Tillid til denne Verdens Gud, til denne Verdens Maanum, til Guldet og Sølv og andre jordiske Rigdomme.

Medens disse Linier skrives, smiler den milde Foraarssol saa venligt ind gjennem Ruden og bebuder os en blid og varm Sommer med dens mange Goder, og fjerner saaledes fra os Mindet om Vinterens kolde og traunge Dage. Lad os imidlertid ikke glemme, at Sommertiden gaar saa hurtigt, og Tanken om at gaa en anden Vinter i Møde med lignende Udsigter som nu, med Hensyn til Fødevarer, Brændsel og Lys, er dette ikke tilstrækkelig Grund til Vængstelse?

Der er dog en Trøst i Nøden; thi et Lys skinner frem paa Jorden for dem, som sidder i Mørket, hvilket er det sande, usofjalste Evangelium, som nu atter forkyndes af Mænd, som er ikklædte Præstedømmets Fuldmagt, hvilket Præstedomme er gjenget ved hellige Engles Administration. Men Majoriteten af Menneskene anammer ikke Lyset; de vender deres Hjerter bort fra Herren formædelt Menneskebud. Herren vil imidlertid være naadig mod alle, som omvender sig, thi vi læser: „Men se, dersom Jordens Beboere omvende sig fra deres Ugudelighed, da skulle de ikke udryddes, siger Hærskarernes Herre.“ (2. Nephi, 28. : 17.) Vi beder alle sandhedssøgende Sjæle at give Agt paa Tidernes Tegns samt undersøge Evangeliet, der forkyndes til et Vidnesbyrd for alle Folk, før Enden kommer. Vi bevidner i al Troværdighed, at det, som spottende gaar under Navn af „Mormonisme“, er det frelsende Budskab, som nu tilbydes Menneskene, og vi indbyder alle Mennesker til at komme til Kristus, ved at adlyde den frelsende Plan.

Hans J. Christianen.

Egteskabet er en guddommelig Institution.

(Overført fra »Young Woman's Journal« af „Bifuben“.)

Det skulde synes at være unødvendigt at forsøge paa at forbyde Egteskabet. Menneskene have taget tilægte og bortgiftet lige siden Adams Dage, og de vil vedblive dermed, saa længe Verden staar. Egteskabet anses af alle for at være hæderligt og nødvendigt for Menneskeslægten's Fremgang og Udvikling. Det er derfor maaste unødvendigt at fremkomme med et Forsvar for denne Ordinance. Der er dog visse Sandheder, som staar i Forbindelse med det ægteskabelige Liv, som er gaaet tabte eller er forvanskede. Hensigten med disse Linier er derfor at paavise, hvad der i forrige Dage lærtes med Hensyn til Egteskabet, hvilke Sandheder, der er gaaet tabte, og hvad ny Aabenbaring har gjeugivet.

Lad først denne Sandhed trænge ind i vore Hjerter og finde varigt Ophold der, som er udtrykt i Skriftstedet: „Jeg fornam, at alt det, som Gud gjør, skal blive evindeligt, at man intet kan lægge til, og at man intet kan tage derfra.“ (Brød. 3. : 14.) Guds Veje ere Evighedens Veje. Han gjør ikke noget midlertidigt eller kun for en stakket Stund. Han lægger ikke sine Planer for Tiden, men ser ind i Evigheden og bygger ud imod den. Gjorde han anderledes, vilde han ikke være Gud. Hvis Egteskabet derfor er af guddommelig Oprindelse, maa vi antage, at det var bestemt til at række ind i Evigheden, og at den en Gang indgaaede Forbindelse mellem Mand og Hustru aldrig skulde ophøre.

At Gud indstiftede Egteskabet, er bevidnet i Beretningen om Skabelsen. „Og Gud Herren sagde: det er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gjøre ham en Medhjælper, som skal være hos ham.“ Saa skabte Gud Herren Kvinden Eva og ledte hende til Adam, og han sagde: „Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kjød af mit Kjød. . . Derfor skal Manden forlade sin Fader og sin Moder og blive hos sin Hustru, og de skulle være til eet Kjød.“ (1. Moj. 2. : 23., 24.)

En saa guddommelig indstiftet Forbindelse var sikkert ikke bestemt til at opløses, naar Døden adskilte dem. „Jeg fornam, at alt det, som Gud gjør, skal blive evindeligt.“ Saaledes forklarede Jesus ogsaa dette af Gud indstiftede Egteskab. Da Farisæerne kom til ham og fristede ham med dette Spørgsmaal: „Er det tilladt at stille sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?“ svarede Jesus straks: „Have I ikke læst, at Skaberens fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde og sagde: „Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive til eet Kjød?“ Saaledes ere de ikke længere to, men eet Kjød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa Menneskene ikke adskille. . . Moses tilstedte Eder at stille Eder fra Eders Hustruer for Eders Hjerters Haardheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke været saaledes.“ (Matt. 19 : 4.—8.) Hvad kunde være tydeligere end denne Erklæring af Jesus Kristus selv. Egteskabet er en guddommelig Anordning, og den ægteskabelige

Forbindelse, der er indgaaet paa rette Maade, vil være evigt. Hvad Gud har sammensøjet, maa Menneskene ikke adskille.

Føderne paa Kristi Tid havde en uklar Forstaaelse af denne Sandhed (se Matt. 22. : 25.—30.); men Jesus gav sine Apostle en tydelig Forstaaelse af, at Ægteskabspagten var evig. Da han sendte dem ud i Verden for at vidne om ham, gav han dem Magt til at binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himlen. (Matt. 16. : 19.) Et Ægteskab, indgaaet paa Jorden og forrettet af Mænd med det hellige Præstedømmes Myndighed, vil være bindende ogsaa efter Døden. De to, som saaledes indgik i den hellige Ægteskabspagt, vil ogsaa efter Opstandelsen være Mand og Hustru.

Den hellige Skrift viser tillige tydeligt, at Ægteskabet er hæderligt for alle uden Undtagelse. (Heb. 13. : 4.) Selv Apostelen Paulus, hvis Udtalelser om Ægteskab er blevne meget misforstaaede, paastod, at „hverken er Kvinden uden Mand eller Manden uden Kvinde i Herren.“ (1. Kor. 11. : 8—12.) Saa vidt vi veed, var de hellige Mænd i gamle Dage alle gifte. Apostelen Peter tog imod Jesus i sit eget Hjem. (Lut. 4. : 38.) Menighedernes Biskopper og Tjenere skulde være gifte Mænd (1. Tim. 3. : 2.—12.), og Paulus gaar endnu videre og siger, at et af Kjendetegnene paa Frasaldet er, at man forbyder Folk at gifte sig. (1. Tim. 4. : 1.—3.)

Fra det ovenfor anførte lærer vi følgende to Kjendsgjerninger: Af den Maade, hvorpaa Ægteskabet er omtalt i den hellige Skrift, fremgaar det, at denne Forbindelse er bestemt til at være, ikke alene for Tiden, men igjennem al Evighed, hvis den er udført paa rette Maade af dem, som har Myndighed. Dernæst lærer vi, at Ægteskabet var indstiftet af Gud for alle Mennesker — det var ikke Meningen, at nogle skulde leve i ugift Stand og andre gifte sig. Ægteskabet er hæderligt for alle. De, som forbyder Giftermaal, er ikke af Gud. Det, som Herren gjør, skal blive evindeligt.

Disse to herlige Sandheder led samme Skjæbne som saa mange andre af Evangeliets Lærdomme; de blev tabte af Synne for mange Aarhundreder siden, og den kristne Verden uden Forstaaelse af dem. Læren om Ægteskabspagtens evige Varighed er aldeles ukendt i vore Dages almindelige Kirkesamfund. Det er ikke nødvendigt at opholde os længe ved dette Emne. Ved at overvære en Vielse indenfor visse Kirkesamfund, vil vi snart erfare, at Præsten, som forretter Velsen foran Altaret, erklærer Barret for at være Mand og Hustru, til Døden adskiller dem. Men hvad saa efter Døden? Præsten veed ikke mere end Barret, som blev viet. Han har kun Myndighed til at vie dem for dette Liv, og den Myndighed har han ikke faaet fra Gud, men fra den borgerlige Øvrighed. At Læren om Ægteskabets evige Bestaaen er saa uldstændig tabt for Verden, er et Tegne paa, hvor almindeligt og gjennemgribende det store Frasald har været.

Den næste store Sandhed, at Ægteskabet er indstiftet af Gud for alle Mennesker, er ligeledes gaaet tabt. Kort efter Apostlenes Bortgang indtog der sig visse falske Meninger i Kirken, Meninger, som lærtes af hedenske Filosofer, og ifølge hvilke der var to Maader at leve Livet

paa, een for de, som var beskæftigede i det daglige Livs Affærer, og en anden for de, som ønskede at opnaa højere Herlighed i det næste Liv. Det var forbudt disse sidste at nyde Vin, Kjød og mange andre Ting, samt at indgaa Ægteskab. Fra denne dobbelte Livsopfattelse og fra andre falske Begreber om Moralitet og Religion opstod Læren om, at Mænd og Kvinder i Kirkens Tjeneste skulle leve i ugigt Stand. Ældste Roberts skriver: „Man havde den Opfattelse, at Mennesker, der var gifte, i højere Grad var udsatte for onde Aanders Angreb end de, der levede ugigt; følgelig vilde de, der var udsjete til at lære og lede andre, være i Stand til bedre at udføre deres Gjerning, hvis de intet havde at gjøre med det ægteskabelige Liv. I de første Aarhundreder blev denne Lære dog ikke betragtet som en absolut Lov i Kirken; men i det 11. Aarhundrede gjorde Pave Gregor den VII den til en Lov for hele Præstefabet.“ (Roberts: Ecclesiastical History, Page 183.)

Her har vi altsaa en Beretning om Forvansningen af den store Sandhed, at Ægteskabet er helligt og for alle Mennesker. Det er et vigtigt Tegn paa det store Frafald. Det er ganske vist kun i den katolske Kirke, at denne Lærdom er forkyndt. Det protestantiske Samfund tillader alle at indgaa Ægteskab, men saa vel hos Protestanterne som hos Katolikerne er den sande Lære om Ægteskabspagten tabt.

Hvilken er da den sande Lære om Ægteskabspagten, som vi forkynder Menneskene? Det er den gamle Lærdom, gjengivet paany ved Aabenbaring. Alt det, som var tabt, er fundet, og meget, som var utvdeligt og dunkelt, er gjort klart. Ny Aabenbaring erklærer bestemt og uden Omvøb, at „hvo som hyder ikke at gifte sig, ikke er beskiftet af Gud; thi Ægteskabet er beskiftet Menneskene af Gud“. Endvidere erklærer ny Aabenbaring, at Ægteskabs-Hensigten er, „at Jorden skal være til sit Skabelses Maal og worde opfyldt med sit bestemte Antal Mennesker, overensstemmende med deres Skabelse, for Verden blev til“. (Pagt. Bog 49. : 15.—17.)

Ægteskabet er saaledes en guddommelig Anordning i en guddommelig Hensigt. Ny Aabenbaring tilkjendegiver ligeledes, at der er to Slags Ægteskaber, nemlig Ægteskabet for Livet her paa Jorden alene og Ægteskab for Tid og Eviighed. (Pagt. Bog. 132. : 7., 13.—18.; 19.—21.; 26., 46.—48.; 132. : 2.) En Vielse, der er udført af de borgerlige Myndigheder, borgerlig Vielse, kan kun have Gyldighed, indtil Døden adskiller dem, som indgik Pagten. Den borgerlige Øvrighed har ingen Magt ud over Graven. Guds Præstedømmes Magt derimod naar ind i Eviigheden. Det, som er bundet paa Jorden som Følge af denne Myndighed, er ogsaa bundet i Himlen. Dersom et Par bliver viet under det hellige Præstedømmes Myndighed, vil deres Pagt have Gyldighed igjennem al Eviighed. Det vil derfor ses, hvor vigtigt det er for Mænd og Kvinder at blive viet paa den rette Maade. Unge Mennesker skulde søge deres Livsledsagere indenfor Kirken blandt dem, som er værdige til at modtage den nye og evige Pagts Betsignelser. Naar tvende Personer har besluttet at indgaa Ægteskab, skulde de lade sig vie i Herrens Tempel af dem, som er i Besiddelse af det hellige Præstedømmes Myndighed. Det er det eneste Sted, hvor de kan blive

viede paa den rette Maade og modtage alle de Betsignelser, som tilhører den hellige Ægteskab. Naar en Biskop eller anden kirkelig Embedsmand udfører Betsen udenfor Templet, gjør de det kun ifølge den Autoritet, som den borgerlige Lov giver. De vier for dette Liv, men ikke for Ewigheden.

Vi læser med Hensyn til Ægteskabet: „Der gives tre Himle eller Grader af den celestiale Herlighed; og for at erholde den højeste maa et Menneske indgaa i denne Bræstedømmets Orden“ (der menes hermed den nye og evige Ægteskabspagt). (Bag. Bog 131. : 1.—3.) Derjom Du indgaaer et Ægteskab af en lavere Orden end den nye og evige Pagt, da vil Din Herlighed herester nødvendigvis ogsaa blive tilsvarende mindre. Disse Aabenbaringens Ord viser Bigtigheden af, at Menneskene indgaaer ægteskabelige Forbindelser, der vil lede til evig Op-højelse og Fremgang.

En voksende uheldig Indflydelse gjør sig gjældende i Kirken, som de unge Kvinder i Kirken kan standje. Mangen en ung Mand er villig til at paatage sig Ægteskabets Ansvar og Pligter, men har Følelsen af, at den Kvinde, han synes om, ikke vil bryde sig om at dele Ansvaret med ham. Den Tanke gjør sig mere og mere gjældende, at naar en ung Mand anmoder en ung Kvinde om at blive hans Hustru, da maa han have en god Indtægt, være i Stand til at bygge et Hus, møblere det og sørge for alle de Bekvemmeligheder, som hun er vant til i sit Hjem. Denne Tanke er urigtig og ubillig. Vore Fædre og Mødre begyndte ofte Livet sammen under meget bestedne Forhold, og det samme kan unge Folk gjøre nu. Ægteskabet er en gjensidig Overenskomst for Opnaaelsen af gjensidig Kjærlighed og Lykke. Det er ubilligt at forlange, at en ung Mand skal kunne begynde Livet forshvret med alt det, som det har taget hans trolovedes Forældre en Levetid at erhverve. Det er egenkjerligt af en ung Kvinde at forlange et Hjem fikst og færdigt og styde hele Ansvaret for det over paa den unge Mand's Skuldre. Naturligvis er det rigtigt, at unge Mennesker skal bruge Visdom. De skal ikke i Blinde løbe ind i et Forhold, som de ikke kan vedligeholde, men de skal være villige til og lykkelige over at arbejde sammen, at spare, at planlægge og bygge sammen. Gud har aabenbaret mange Ting, som er til Menneskenes Betsignelse; men der er maaske ikke nogen Aabenbaring, der hjælper os til at udvikle vor Uegennytte, Uedelmodighed, Selvfornægtelse, Medfølelse, Kjærlighed og det guddommelige i os — kort sagt, udvikle alt det, der er ædelt, ikont og stort i os — som Aabenbaringen om Ægteskabet gjør det. Naar det bliver muligt for os at betragte den hellige Ægteskab som en Forbindelse eller en Pagt, der ikke alene gjælder for dette Liv, men ogsaa for det næste, gennem utallige Ewigheder, da vil Ægteskabets Ewigheds-Betsignelser kunne fattes.

Vi lærer altsaa, at ny Aabenbaring forkynder os, at Ægteskabet er indstiftet af Gud; at det er bestemt for alle Mennesker; at de, som forbyder Mennesker at gifte sig, ikke er af Gud; at Ægteskabet, indgaaet paa rette Maade, er en evig Pagt; at Mennesket kun kan opnaa den højeste Grad af Herlighed ved at indgaa i den nye og evige Ægte-

isabspagt; at de, som er indgaaede i denne Pagt og har været trojaste i alle Ting, vil erholde det evige Livs Betsignelser i al sin Herligbedsfulde.

Bladsen tillader os ikke at gaa mere i Enkeltheder vedrørende Emnet. En stor Sandhed, forbunden med Saliggjorelses-Planen, er bleven giengivet efter at have været tabt i mange Aarhundreder. Den store Profet, Joseph Smith, har oplyst Menneskeslægten om et overordentlig vigtigt evangelisk Princip; han har belært os om vore Pligter imod os selv og imod vor Gud i Henseende til Egteskab, saa vel som i Henseende til andre af Livets dybe og alvorlige Spørgsmaal.

Bønner.

(Af Dorothy Blackburn.)

Er der noget, som kan bringe os mere Trøst og Glæde og Sindzroend Hjertets Bøn til Gud? Er der noget, som kan bringe os nærmere til Gud? Det er der tilvisse ikke; men Bønnen maa komme fra Hjertedybet; men hvor ofte bliver vore Bønner ikke holdt paa en altfor formel Maade, uden at Hjertet er rigtig med i Bønnen. Dette maa vi vogte vel paa ikke ster. Der er særlig Fare for, at Bønnen bliver vane-mæssig og kun bliver en Bøn fra Læberne, naar alt gaar vel for os. Det skulde ikke alene være, naar vi er i Nød, og naar vi er bedrøvede, at vore Hjertes skulde vendes mod vor himmelske Fader, og vi skulde anraabe ham om at komme os til Hjælp. Det er imidlertid naturligt, at vi henvender os til Gud i Nødens Time, han, som har forjættet, at naar hans lydige Børn kalder paa ham i Nødens Stund, vil han bønhøre dem. Vor himmelske Fader har lovet at trøste alle dem, som paakalder ham i Tro, og som er villige til at udføre den Gjerning, han kræver udført. Men lad os ikke glemme at paakalde Herren i Medgangen saa vel som i Modgangens Dage og takke og prise hans Navn for alle hans Velgjerninger mod os, for alle de mange Betsignelser, han tildeler os, og for den Sindets Fred, han stjænter os. Og om vi kommer frem for Herren i Hjertets Oprigtighed og beder ham i Jesu Kristi, vor Frelser, Navn, kan vi være overbeviste om, at vi vil blive bønhørte og modtage enhver Gave, som vil blive til vor Gavn, og derfor til Betsignelse for os. Hvad enten vi er rige eller fattige, bør vi følge Frelserens Eksempel, og vi læser i de evangeliske Beretninger i det nye Testamente, at stjønt han var Guds Søn, som var givet stor Magt, da han vandrede her i Kjødet, saa fremsatte han dog før sin himmelske Fader i ydmyg Bøn alle sit Hjertes Ønsker, og naar Faderen stjæntede ham, hvad han bad om, forglemte han ikke at takke ham derfor og lovprise hans Navn.

Vi maa vogte os for ikke at være egenkærlige i vore Bønner. Hermed mener jeg, at vi maa bede for andre, som er i Nød, og som behøver Hjælp fra Herren, ligesaa inderlig, som vi beder for os selv; thi ellers elfter vi ikke vor Næste som os selv. Det har næppe nogen- sinde været af større Vigtighed for Menneskene at henvende sig til Herren i Bøn, end det er paa nærværende Tid; men lad os ikke alene

bede for os selv, men ogsaa for andre. Vi bør aldrig glemme at opsende inderlige Bønner til Herren om at velsigne Kirkens Autoriteter, saa vel i Zions Land som ude i Verden, saa at Kirkens Medlemmer og alle oprigtige Mennesker i den ganske Verden kan blive velsignede gennem deres Administration; og lad os bede for hinaanden indbyrdes, for Kirkens Medlemmer og for dem, som ikke er Medlemmer af vort Kirkesamfund, for vore Slægtninge og vore Venner, ja endog for vore Fjender; og da vil Herren være naadig imod os og bønhøre os i hans elskelige Søns, vor Frelseres og Forløseres Navn. Lad os bede Gud forlade os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere, saasom Frelseren lærte os at bede, og stedse komme frem for Herren med et ydmygt Hjerter og en aufergiben Aand; og han vil visjelig bønhøre os og velsigne os.

Lad os fremdeles altid huske paa, at, som et Ordsprog lyder: „Herren hjælper den, som hjælper sig selv“, og som i Ydmyghed anstrænger sig for at anvende de Gaver, Herren har givet dem, til at gjøre det mest nyttige Arbejde, det er muligt for dem at udføre, hvad enten af en timelig eller aandelig Karakter; thi dette er at anvende vore Talenter i Herrens Tjeneste; og lad os bede Herren om Styrke til at udføre vor daglige Gjerning; og han vil forvist bønhøre os. Det staar evig fast, at „som en Fader forbarmer sig over sine Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, der frygter ham“, og han vil trøste de, som adlyder hans hellige Befalinger, ved sin Helligaand og fæukke alle saadanne det evige Livs herlige Naadegaver i Jesu Kristi, vor Frelseres, Navn.

Missionærernes Rapport for Januar, Februar og Marts Maaneder 1917.

Konferencepræsident	Konference .	Antal Missionærer	Brevbrev omkomme	Ernænder	Bøger omkomme	Fremmedes Hjem besøgte	Evangelist Samtaler	Medber afholdte	Bøbe	Ordinerede	Børn velsignede
Hans J. Christianien	Kjøbenhavn	3	3839	184	38	10	37	137	8	5	3
Moroni P. Stark	Nalborg	5	6957	470	15	482	282	134			4
Christen Sorensen	Narhus	4	3023	30	12	194	145	211	5		
Andrew Dahlsrud	Bergen	4	8552	58	56	57	303	192	3	1	1
Adolph W. Nielsen	Kristiania	5	4273	77	71	33	104	184	7		1
M. A. Faldmo	Trondhjem	3	783	83	18	34	184	67	7		2
Missions-Embedsm.		*) 3									
Totalsum for Missionen		27	27427	902	210	810	1055	925	30	6	11

*) Missionspræsident Hans J. Christianien er tillige Konferencepræsident.

Indhold:

Tale af Eldste James E. Talmage	129	Ugteskabet er en guddommelig Institution	139
Livets Vej. (Efter en Artikel af Redaktør J. M. Sjødahl.)	133	Bønnen. (Af Dorothy Blackburn.)	143
Redaktionelt:		Missionærernes Rapport for Jan., Febr. og Marts	144
Hungersnød. (Af Præsident Hans J. Christianien.)	137		